

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Baggesen, Jens.; sat i Musik af F. L. Æm.
Kunzen ; ved Jens Baggesen.

Titel | Title:

Holger Danske : Opera i tre Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : trykt hos Johan Frederik Schultz,
1789

Fysiske størrelse | Physical extent:

[14], 86 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

55.-27.

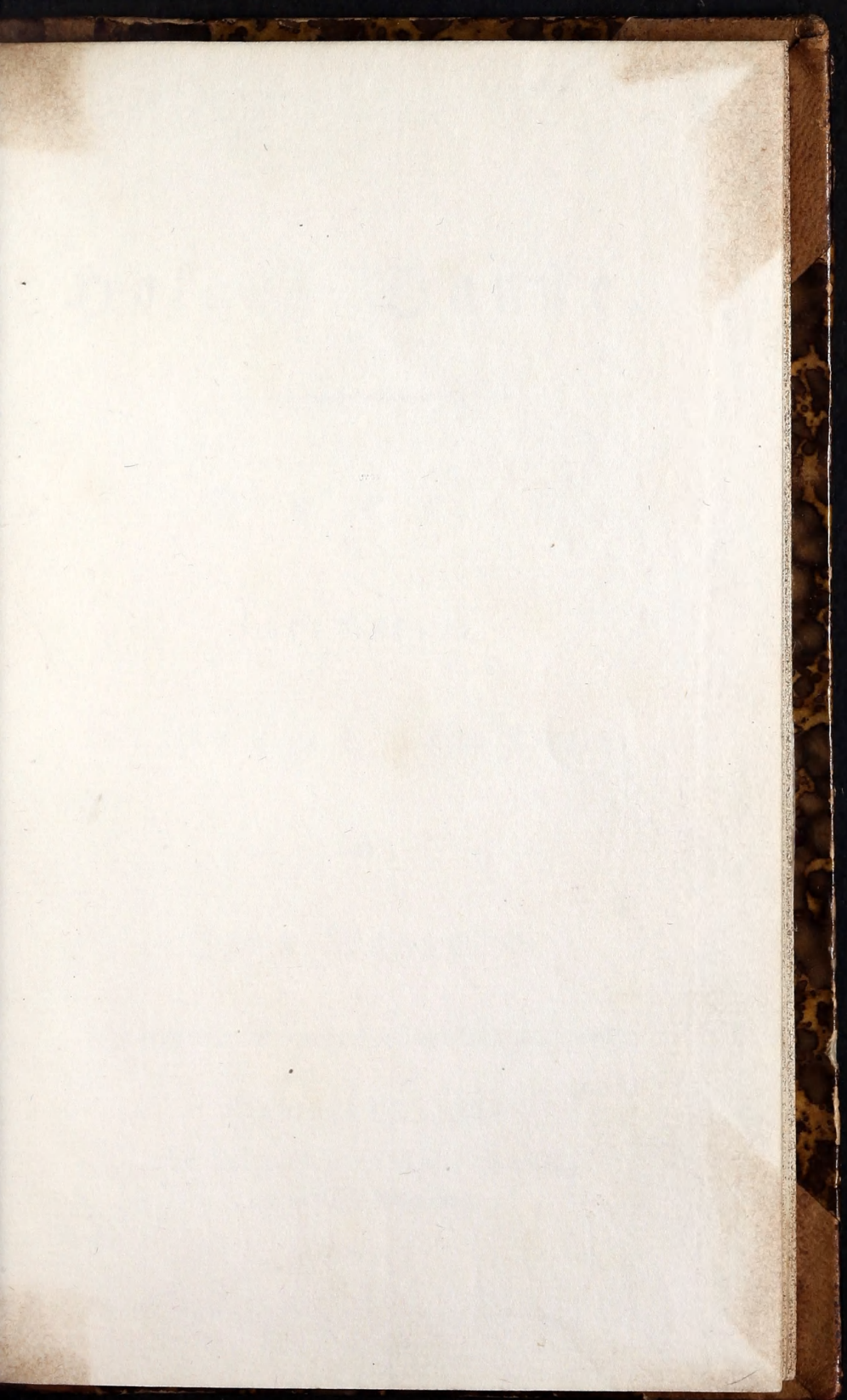
ex 1

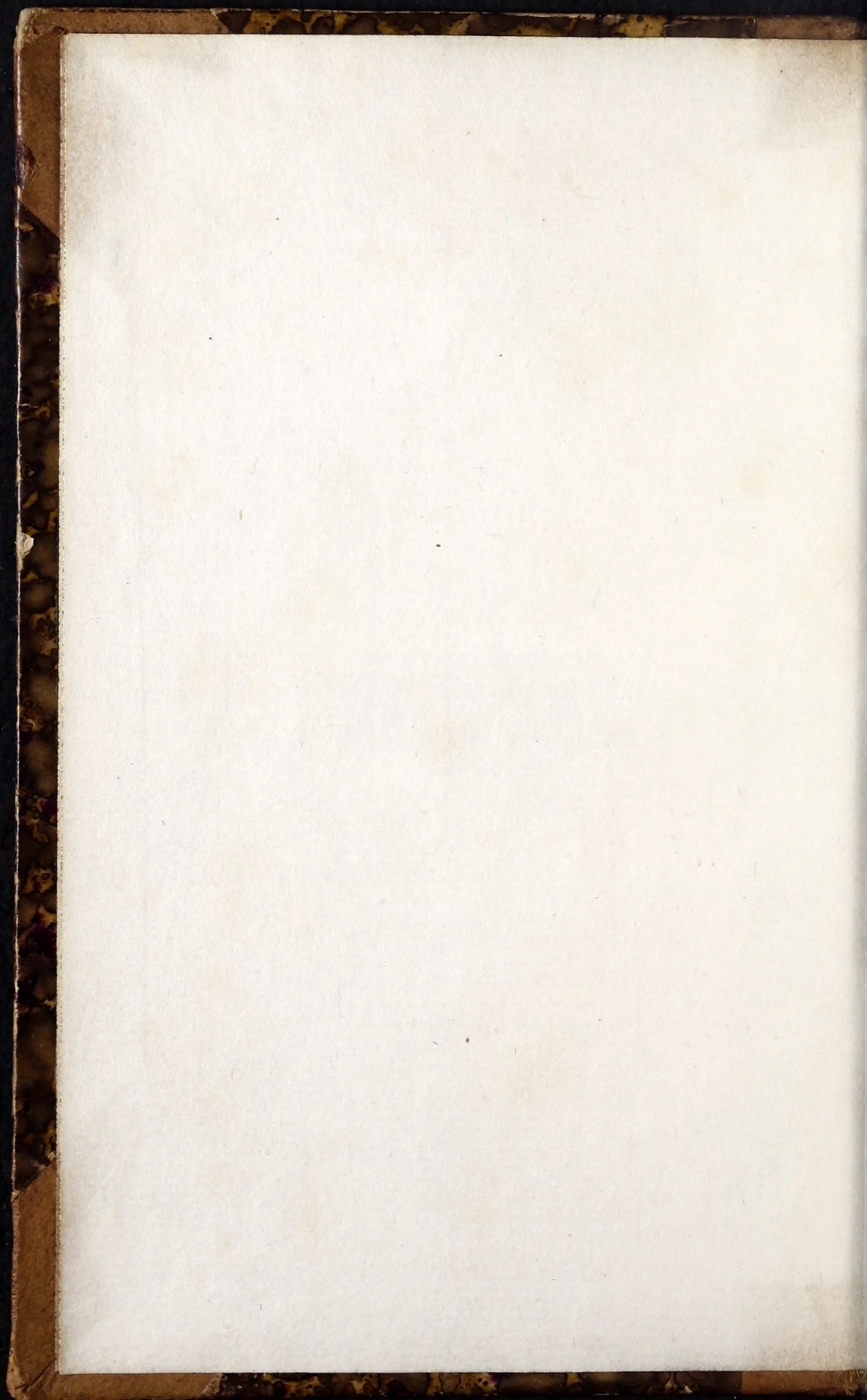
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020838230

Holger Danske.

D p e r a

i tre Acter,

sat i Musik af Hr. F. L. Wm. Kunzen,

ved

Jens Baggesen.

Kjøbenhavn, 1789.

Trykt hos Johan Frederik Schult,
Universitets-Bogtrykker.

1750

1750

1750

1750

1750

1750

Til

Hendes Kongelige Høihed,

Kronprindsessen.

Tronens Glans og Hoffets Pragt ei blinde

Den, som trylledes af Himlens Ild

Ved at see, vor Nordens Guldgudinde!

Ynde, Vid og Godhed i Dit Smil.

Ynde, Vid og Godhed! Eder ene —

Ikke Hoffets Pragt og Tronens Glands —

Rækker den fortryllede Camene

Sin usmittede, skændt ringe Krands.

Længe Du, vor Guldgudinde! smile

Blid og vitt og god og elsket her!

Og til Dig skal alle Muser ile

Med en Krands Din Ynde meere værd!

Forerindring.

Stoffet til denne Opera er taget af den store Wielands Oberon. For dem der ikke have læst dette fortræffende Digt, som alle Muser og Gratier have foreenet sig om, at uddanne til Germaniens Ære og deres Yndlings Udødelighed, maatte følgende Skælet af Fabelen deri, for saa vidt samme er lagt til Grund for nærværende Drama, ikke være overflødig.

Oberon, Alfernes Konge, og Titania, Sølfernes Dronning, vare i Følge af en mellem dem opkommen Misforstaaelse skildte fra hinanden. En gienfærdig Ted forbandt

dem

dem til, aldrig igien at samles, før to Elskende fandtes
paa Jorden, som igiennem alle Farer og Trisfælder bleve
hinanden troe til Døden. De fortrøede snart deres usorgs-
omme Tred; men forgæves. De maatte adlyde Skiebneens
evige Love, og sukkede langt fra hinanden i skræksomme
Huler, mellem øde Klipper, i den tvivlende Forventning
af deres Frelse.

Handernes Væbener melde, at Søller gik bort uden
mindste Glimt af Haab, til Ende paa deres Længsel og
Fortvivlelse. Imidlertid opvandede, til Tyrkernes Skæb, i
Mandighed og alle Dyder, den unge Holger, en Prinds
af Danmark, som alt meget ung var kommen til Karl
den Stores Hof, medens Rezia, Sultan Daurmans
Datter, til Østens Beundring, opblomsirede i Babylon.
Oberon og Titania vare begge opmærksomme paa dette
Par. Hin spaaede sig i Holger, og denne i Rezia,
den Frelse, de saa lange sukkede efter i hidtil af Himlen

ubønhorte Klager. Men hvad Haab kunde de uslykkelige
giøre sig om, at en Christen Prinds i Europa og
en mahomedansk Prindsesse i Asien skulde finde
hinanden. Den mægtige Skiebne, Vanders og Mennekers
Herre, sørgede for dem.

Holger, (eller, som han kaldes i Oberon, Hyon)
havde, for at forsvare sit Liv, af Waade dræbt den lumste,
stolte og misundelige Karlot, Karls Søn, der bestans
dig stod ham efter Livet, og endelig engang oversalder ham
i en Skov. Karl vilde i sit første Raserie herover have
Holger myrdet; men paa alle de øvrige Ridders Forbon
benaadede han ham omsider med Livet, paa de Villor, at
han skulde gaae til Babylon, træde ind i Sultanens
store Sal, og midt for Tæppelet i alle Tilstedeværendes Paas
syn staae Hovedet af Langulaffer, en Prinds af Liba
non, som skulde agte Sultanens Datter, ligeledes offentlig
gen omfavne og kysse Prindsessen; endelig udrække Sulta
nen

nen selv et Par Tænder, og affkiære ham en Lof af hans
Glæde. Hvis han kom tilbage, uden at have udført dette,
var hans Liv forbrudt, men udfordrer han det Inffeligen,
fulde han belønnes med Karls fuldkomne Tilgivelse.
Den tappre Holger indgik disse fortvivlede Villkor, og
reiste bort, for at opfylde dem, eller døe.

Paa Veien mødte ham adskillige Farer, som han alle
Inffelig overvandt, indtil han med sin Baabendrager blev
forbildet i en Skov imellem Libanons Bierge. Det var
netop den Skov, hvis Ekko alt i Aarhundrede gjentog
Oberons længselfulde Klager. Trods Kerasmin, hans
Baabendragers, Affkræften, gaaer han dybt ind i denne
rædsomme Skov, fordi han eene paa denne Maade kunde
gaae ligefrem, Danmarks Heltes almindelige Gang — og
møder Oberon, som opmuntreter ham til Bestandighed,
lorer ham sin Beskyttelse, og giver ham et Horn, ved
hvis fortryllende Lyd alle, som ikke ere fuldkommen uskyldige,
dige,

dige, maae dandse. Forsknet med dette gaaer han videre, og møder ikke langt fra Babylon en Tyrkisk Ridder i Flugten for en rasende Løve. Han sælger Uhyret, og frelses Ridderen, som flygter, efterat have villet lødse ham — med Gift. Endelig kommer han til Babylon, og gaaer uforfagt op paa Slottet, netop i det Dieblig, da Prindsen af Libanon, som han med Forundring opdager, at være den samme, som han frelsede fra Løven, for evig skulde forbindes med Rezia. Ved Hielp af sin Tappershed, dobbelt oplivet ved Synet af Prindsessen, hvis yndige Billede i en Drom paa Reisen havde indprentet sig i hans Siel, og understøttet af Hornet, udfører han sit Foretagende, medens Tyrkerne dandse. Men den eenes Helt overmandes af de tusinde Feige, og Kerasmin seer sig nødt til, ved et stærkt Stød i Hornet, at kalde Oberon, som redder dem fra de rasende Tyrker.

De Elskende vare nu fundne; men Prøven paa deres
 gjensidige Troestab indtil Døden var endnu tilbage. Oberon,
 som maatte lade sig noie med at fresse dem Isra-
 Tyrkerne, forlader dem; de gaae ombord paa et Skib for
 at seile til Europa; men et Uveir henlaaer dem paa Ky-
 sten af Tunis, hvor de lide Skibbrud, og opbringes
 som Slaver. Sultan Bobul, og hans Dronning Al-
 mansaris, hin forelsket i Rezia og denne i Holger,
 sætte her ved alle muelige Bønner, Trudsler, Fristelser
 og Forsørelser deres Troestab paa Prøve. Deres Ufslæ-
 dighed seirer, og i det Dieblis, da de opofre sig Døden for
 hinanden, ophører Oberons og Titantias Skilsmisse.
 De samles alle for at nyde den Løn, som Dyd og Kier-
 lighed fortjener, og intet kan fra denne Tid af hindre disse
 tvende Pares uafbrudte Lykkelighed.

Dette

Dette er, paa nogle smaa Forandringer nær, især i Henseende til Navnene, Fabelen hvorpaa denne Opera er bygget.

Man vil uden Tvivl tilgive mig, at jeg har sparet Eultraen sine Tænder, og Pangulaffer sit Hoved, da det er saa en egen Sag, at miste sligt paa Ekuepladsen. At jeg har givet Hyon af Guienne til Holger Danske, vil den, som er lidt bevandret i Ridderbøgerne, letteligen finde Grunden til, da man om begge fortæller det Mord paa Karlot, som tilveiebragte dem Karl den stores Brede. Det er ikke Stedet her, at undersøge, hvorvidt det endog er mueligt at begge kunde have været een og den samme Person. Nok, at de efter Fabelen begge have været Riddere i Karls Tjeneste, begge dræbt hans uværdige Søn, begge havt at bestille med Tyrker, og især — begge været dydige, usforstræffede Helste.

Om

Om mit Stykke har jeg for Næsten intet at sige.
Det er et Forsøg, hvis Skiebne, ved Opførelsen, vil
bestemme mig, om jeg skal quæle eller nære min Lyst
til at arbejde for Skuepladsen. Publikum, og ikke jeg
har allene Ret til at dømme, hvorvidt min unge Thalia,
paaklædt af Polnhymnia og fremledet af Terpsichore
fortiener Opmuntring eller Ydmygelse.

Holger Danske.

Personerne:

- Holger Danske, Prinds af Danmark, Ridder
i Karl den stores Tieneste.
Kerasmin, hans Vaabendrager.
Oberon, Alfernes Konge.
Buurman, Sultan i Babylon.
Langulaffer, Prinds af Libanon.
Musti.
Bobul, Sultan i Tunis.
Rezja, Sultan Buurmans Datter, Prindsesse
i Babylon.
Titania, Sylfernes Droning, Oberons Ge-
malinde.
Almansaris, Sultaninde i Tunis.
Marylli, Tinni, Tity, tre Sylsider.
Harem, i Babylon.
Vagt, i Babylon.
Vagt, i Tunis.
Chor, af Alfer, Sylfer og Sylsider.
Chor, af Tyrker.
Bezirer, Emirer, og andre Babyloniske og Tune-
siske Hoffolk, Gildinger og Slaver.

Første Act.

Første Scene.

(Mørk Nat. Stormen huler langt borte imellem Klipperne. Oberon sidder allene, i en tungfindig Stilling, saaledes, at man kun utydelig kan skimte ham.)

Titania! Titania! —

Ekko.

Titania —

Oberon.

O salige bortføjne Dage!

O! kom igien, Titania! —

Ekko.

Titania —

A

Ober

Oberon.

O bring mig dem igien tilbage!
 Her, elskelige tabte Mage,
 Din Oberons fortviste Klage!
 Titania! Titania!

Ekko.

Titania —

Oberon.

Kom til mit sømme Bryst tilbage!
 Kom, elskelige tabte Mage!
 O kom og end min bange Klage!
 O kom igien, Titania! —

Ekko.

Titania —

Oberon.

Men af! kun Ekko svarer mig!
 Omsonst din Mages sømme Skrig,
 Fortørnede! gienkalde dig;

Kun

Kun Ekko dem med Haan gientage!

Du vender aldrig meer tilbage,

O elskelige, tabte Mage —

Og jeg kan aldrig glemme dig,

Titania! Titania! —

Ekko.

Titania —

Oberon.

(reiser sig)

Nei! aldrig — aldrig, aldrig meer

Skal hendes Smil fortrylle mig —

Ak! ingensteds paa Jorden finder jeg

Den Elsker, til hvis Skiebne min

Er bunden. Sekler saae mig haabe

Forgieves; Sekler hørte mig

Blandt disse Klipper. Jordens Søn

Er Ubestandighedens Voldt —

Og ak! blandt alle Støvet's Sønner

Er ikke een bestandig Elsker!

A 2

Ak!

Ak! paa Jorden findes ingen,
 Ingen, som kan fresse mig!
 O! den Helt, hvis faste Hierte,
 Giennem Livets Fryd og Smerte,
 Ved en Ekdatters Hierte
 Knyttes uopløselig,
 Han, til hvem min Skiebne bindes,
 Aldrig, aldrig, aldrig findes —
 Ak! paa Jorden findes ingen
 Troefast og uroffelig,
 Ingen Elsker uden Evig —
 Ingen! ingen! ingen! ingen! —

Ekko.

Ingen —

(Det stormer, lyner og tordner endnu stærkt
 keltigere, og i et Skrald forsvinder alt.)

Ans.

Anden Scene.

(En dunkel Skov imellem Libanons Bierge. Alting er stille. Holger Danske og Kerasmin komme ind paa Skuepladsen; hin er bevæbnet i Riddersdragt, og denne i en Pels med en Kelle paa Nakken.)

Kerasmin.

Nei troe mig, bedste Herre! Oberon
Opholder sig i denne Skov — og ingen
Er kommen ud igien, som kom derind —
For Himlens Skyld! —

Holger.

Forsagte Kerasmin!

Du vilste dig saa tapper nys — og nu —
Her er jo stille, som i Paradiis.

Kerasmin.

Desværre! Hvad Alarm er gyselig,
Som denne Stilhed? — See! —

Holger.

Jeg intet seer.

Kom, følg mig, gamle Fiante!

Kerasmin.

Herre! nei!

For Deres egen Skyld, og ei for min,
Glye dette Sted!

Golger.

Du sagde jo, det var
Den næste Vei til Babylon?

Kerasmin.

Nei! did

Vi aldrig komme seent nok — Herre! hør
Mit Raad, min Ven —

Golger.

Og du kan troe, at jeg,
Som gaaer til Babylon, for Keiser Karl
At hente Sultan Buurmans Skæg, at jeg,
Som vove skal at kysse ved hans Side
Hans Datter — skulde zittre for en Skov,
Fordi du siger mig, der spøger — Nei!
Tie med dit Raad! mig skrækker ingen Ting;
Hvis du mig ei tør følge, vel! saa bliv!
Jeg gaaer allene —

Keras-

Kerasmin.

Nei! til Helved selv

Jeg følger Dem. Men lad os hvile lidt!
Den Kamp mod Røverne, kun to mod tyve,
Har mattet os.

(De sætte sig, hver paa sin Stub; medens
Holger er fordybt i Tanker, bliver
Kerasmin ved)

Hvor gyseligt! hvor stille!

Tillad mig, Herre! dog at synge. Sang
Dog lindrer lidt min Angst — den Bane har
Jeg havt fra Buggen. Tør jeg?

Holger.

Syng! ja syng!

Syng! jeg er selv en Ven af Sang i Skove.

Kerasmin.

De Spøgelses dandsed' ved Midienat
Om Urjan,
Og Bierg og Dal og Sump og Krat
Stod lyst i Brand.

De Tordner rullede i Matten hen
Om Urjan,
Og alting blev saa sort igien,
Som slukte Brand.

Men kief Ridder Oller i Skoven reed
I fuld Galop,
Og sporede rast sin Hest affted,
Hop! hop! hop! hop!

De Spøgelfer dansede ham imod,
Og Giorden brast —
Og Hesten skummed, skialv og stod
Som naglet fast.

Ridder Oller svang sig af Hesten ned;
Da gleed hans Fod —
Og Oller mærked' at den gleed
I levret Blod.

De Tordner rullede i røde Lyn

Om Urian —

Og flux stod alt for Ollers Syn

Rundt om i Brand.

Dag Flammerne faaes en blodig Hær

Af Dæble staae —

Og Oller med sit dragne Sværd

Gik løs derpaa.

Men Urian snysende mod ham treen :

“Hvad gjør du her?”

Og Oller og hans Hest blev Steen —

Nu staae de der.

(Det lyner.)

Den Urian er Oberon, som boer

I denne Skov! O troe mig Herre! See

De Støtter hist! Enhver af dem var før

En tapper Ridder — Skialv for Ollers Skiebne!

Holger.

Trods Urian — og Oberon — og Satan —
Jeg gaaer! mit Hierte kiender ingen Frygt.
Kerasmin.

Hvad nyrier Mod i Kamp mod Spøgelse?
(De reise sig.)

Mig tusind blanke Spyd ei skrække;
For ingen Fiender flygter jeg;
Med Skjold man kan mod dem sig dække,
Med Sværd man kan dem Halsen knække;
Men imod Satan er jeg feig.

(Det lyner bestandig stærkere og stærkere, mens
denne Duet varer.)

Holger.

Mig alle Jordens Spyd ei skrække,
Og hele Helved trodser jeg;
Mod Aander man sig ei kan dække,
Man Aander ei kan Halsen knække;
Men man behøver det og ei.

Rez

Kerasmin.

Naar man et Spyd i Satan stikker,

Der flyder ikke mindste Blod —

Holger.

Om al sin Hær han mod mig stikker,

Jeg trodser den paa stadig Fod.

Kerasmin.

Med tusind Stik, med tusind Stød,

Man faaer paa Spøgelse ei Død.

Holger.

Med tusind Stik, med tusind Stød,

Gjør Spøgelse os ingen Rød.

Kerasmin.

Med tusind Stik, med tusind Stød —

Holger.

Trods alle Stik, trods alle Stød, —

Kerasmin.

Man faaer paa Spøgelse ei Død.

Hol.

Holger.

De gjør os sikkert ingen Rød.

Kerasmin.

Holger.

Med tusind Stik, med tusind	Trods alle Stik, trods alle
Stød,	Stød,
Man faaer paa Spøgelsers ei	De gjør os sikkert ingen Rød.
Død.	

Begge.

Ei tusind blanke Spyd os skrække,
 For ingen fiendtlig Hær vi flye;
 Med Skjold man kan mod dem sig dække,
 Med Sværd man kan dem Halsen knække,
 H. Og Satan selv vi ikke flye.
 K. Men Satan burde vi dog flye.

(Det lyner usædvanlig stærkt; og i det de synge
 de sidste Linier høres et skrækeligt Tordens-
 krald. De gaae ind i Skoven. Tordenen
 vedvarer, Stormene tude, Bøerne bræle, og
 hele Skoven dundrer af hule Ekkoer)

Re:

Kerasmin.

(gittrende.)

Det er ham! det er ham!

Lad os flye! lad os flye!

Holger.

At flye er en Skam,

Og kun den bør vi flye.

(Midt imellem den radsomme Dragen, Tuden og
Brølen høres langt borte af og til en sød og
behagelig Lyd.)

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Hør! himmelske Toner

Fra Cedrenes Kroner!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Hol

Holger.

Jffun Flugt bør vi fke —

Hør! himmelfke Toner

Fra Cedrenes Kroner!

De lyde paa nye!

Kerasmin.

Det er ham! lad os fke!

De tryllende Toner

Fra Cedrenes Kroner

Meer end alt vi maa fke!

Holger.

O! falige Toner!

O himmelfke Lyd

Fra Cedrenes Kroner!

Du tryller med Fryd!

Kerasmin.

O! loffende Toner!

O! fuffende Lyd

Fra

Fra Cedrenes Kroner!
 Kun Gift er din Fryd!

Holger.

Kerasmin.

O! salige Toner!

O! lokkende Toner!

O! liflige Lyd

O! kuffende Lyd

Fra Cedrenes Kroner!

Fra Cedrenes Kroner!

Du tryller med Fryd!

Kun Gift er din Fryd!

(Den behagelige Lyd nærmer sig. Tordenen ophører, og alting bliver stille. Oberon skimtes af og til utydeligen i Baggrunden. Man hører kun hans Stemme:)

Min Holger! min Ven!

(Holger vil hen imod Stemmen; men Kerasmin trækker ham af alle Kræfter tilbage.)

Holger.

Kun Riddingen frygter!

Kerasmin

(som trækker ham omkring medens Tordenen forfølger dem)

Af! hvor vil De hen?

Stem

Stemmen.

Min Holger! du flygter?

Du flyr for din Ven!

Holger.

Slip! Riddingen frygter —

Kerasmin.

Af! hvor vil De hen?

Stemmen.

[Kom igien! kom igien!

Holger

(Nider sig løs fra Kerasmin.)

Kun Riddingen flygter —

(Jeg iler derhen.)

Fres

Tredie Scene.

(Oberon, med et Horn i en Guldskiede om Skuldren
og en Elliestav i Haanden, er imidlertid kommet
hen imod Forgrunden. Alting bliver atter stille.
Holger styrter ned paa sit eene Knæ for ham.)

Oberon.

Velkommen! unge Helt! velkommen her
Til Oberon, som skønner Mod og Dyd;
Og elsker Dem, som Mod og Dyd udøve!

(Han berører ham med sin Elliestav, og reiser
ham op.)

Chor af usynlige Aander.

Lastens feige Sønner,
Flye fra dette Sted.
Aanders Konge lønner
Dyd og Tapperhed.

Oberon.

Jeg kiender dig, min Holger! Fra din Bugge
Jeg kiendte dig, og yndte dig, og glad
Jeg saae dig vore frem i Mod og Styrke,

B

Om:

Omgierdet af Uskyldighed og Sundhed!
 Min Hielp og Held skal følge dig saalænge
 Du blier den reene Dyd, som hidtil troe!

Chor af usynlige Aander.
 Aanders Konge skionner
 Dyd og Tapperhed,
 Oberon belønner
 Keen Uskyldighed.

Kerasmin,
 (Kiælvende og sagte)
 Den Dævel smiler som en Lysens Engel,
 Og præker, som en Erkebisp.

Oberon.

Jeg veed, du dræbte Karls forvovne Søn.
 Af Vaade — veed det Eventyr, som Karl
 Dig derfor paalagt har. Til Babylon
 Du gaaer, at hente Sultan Buurmans Skiæg,
 Karls grumme Brede dermed at forson.
 Men min Beskyttelse skal følge dig
 Igennem alle Farer,

Og

Og jeg — og du — skal blive lykkelig,
 Hvis stedsø du din reene Siel bevarer,
 Trods alle hildende Belysters Snarer,
 Hvis ei — maa jeg, og Held, og alt forlade dig.

(I det han siger det sidste, triller en Taare ned paa
 hans Kinder.)

Hor af Manderne.

Manders Konge skionner

Reen Ufskyldighed,

O heron belønner

Troe Bestandighed.

Holger.

Du tryller mig, udsødelige Ven!

I salig Tillids Belyst. See! mit Hierte,

Min hele Siel er i din milde Haand.

Hvor skøn er Dyden i sin egen Glæde!

Men af! hvor himmelsk yndig er dens Smil

Fra dine Læber! Ukiendt Gld

Alt flammer i mit tillidsfulde Bryst.

En uvandt Glæde nærmer sig mit Hierte!

Hvor elsker jeg dig, salige Beskytter!

Ak! aldrig — aldrig — aldrig skal min Siel
 Forglemme dit og Dydens Gud! —

Oberon.

Omsavn mig!

Vær stærk! vær fast! vær Helt, min Ven, i Prøven!
 Dig venter større Fryd, og større Farer,
 Vær stærk! vær fast! vær Helt! vær troe til Døden!

Ukiendt Salighed dit Hierte bier;
 Elfskovs lette, lyse Tryllerier

Winke dig til Jordens Himmel ind.
 Men bevar din Siel ved fremmet Skimmer,
 At den aldrig i Velskiftens Glimmer
 Bli'r for Dydens Himmelsstraaler blind.

C h o r af usynlige Aander.

Aanders Konge skionner

Keen Uskyldighed.

Aanders Konge lønner

Dydig Kierlighed.

Ober

Oberon.

(til Kerasmin)

Men Kerasmin! — hvad Ondt har Oberon
Dig gjort, hvorfor du flygter ham? Endnu
Du zitterer for mig? — Vel! saa dands,
Til Straf for den og dine Ungdoms — Synder!
(Han blæser i Hornet.)

Kerasmin.

(Kjæleende)

Ak! spar mig — naadigste Hr. Urian!
Jeg er en gammel Mand,
Som ikke dandse kan —
Hvad nu?

(Han begynder at hoppe.)

Hu! hu! hu! hu!
Hu! au! hop! hop! puh! puh!
Hop!
Hop! hop!

Ak! ak! spa - spar! naa - naa -
Naa - naa - dig - ste - He - Herr!

B 3

Herr

Herr - U - saa - saa - saa! saa!

Herr - Urian! jeg - er -

En - ga - ga - ga - ga - gar

(Han danser lystig om.)

Sa! sa!

Ah!

(Han tumler udmattet omkuld)

Oberon.

(til Holger)

Modtag af Oberon, min ædle Holger!

Et Tegn i denne Gave paa hans Venskab

Den største Skat i Tryllerigets Gieminer

Jeg skænker dig i dette Horn —

(Han hænger det om hans Skuldre)

Og mærk!

Saa snart du aander sagte kun deri

Maa hver, som ei blev stedse Dyden troe

Hver Hylker, Nidding, hver som Last besmitter,

Umiddelbar omkring dig alle danser.

Men kun i største Nød du stærkt deri

Maa støde! Da forstaaer jeg at du falder;

Og i et Dieblif jeg hos dig staaer!

(El)

(Til Kerasmin)

Staae op igien, og vær fra denne Dag
 For paanødt Dandsen frie! miskiend ei meer
 Den Oberon, som elsker alle brave!
 Dvæg dig ved denne Drik! og til Erindring
 Modtag dens uudsømmelige Gjemsel.

(Han giver ham et Bæger.)

Kerasmin,

(som har drukket)

Nu staaer min Tillid som et Fjeld! Og nu
 Til evig Tid jeg gierne blev her! af!
 Hvor styrked' hvor oplived' denne Drik!

Oberon.

Vær troe! min Helt! og glem mig ei! Kun frem!
 Kun ligefrem! og Held skal krone dig!

C h o r af usynlige Aander.

Mildt til Dydens Sønner

Smiler Himlen ned.

Aanders Konge lønner

Keen Uskyldighed.

(Under dette Chor forsvinder Oberon; det bliver Ihs Dag.)

Fierde Scene.

Holger.

Han svandt! han svandt!

Kerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

En Bæfir luster

I Lilje Duster,

Hvor han forsvandt!

Kerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

Til Babylon!

Kerasmin.

Til Babylon!

Hol-

Holger.

Trods alle Farer!

Trods alle Snarer!

Til Babylon!

Kerasmin.

Til Babylon!

Holger.

Kun frem! Kun frem!

Kerasmin.

Kun ligefrem!

Holger.

Dyd skal ledsage

Sin Ven tilbage

Til onste Hiem!

Kerasmin.

Til onſkte Hiem!
 Dyd ſkal ledsage
 Sin Ven tilbage! —
 Kun ligefrem!

Begge.

Kun frem! Kun frem!
 Dyd ſkal ledsage
 Sin Ven tilbage
 Til onſkte Hiem!

(De forſvinde i Skoven.)

Femte Scene.

(Prindsesse Rezia's Sovestue. Hun ligger i let
 Morgendragt paa en Sofa, urolig ſlumrende.)

O Fryd! — ukiendte Kildren i mit Bryſt! —
 Guddommelige Straale! midt i Natten! —
 O Glands, ſom Allahs Glands!

Hvad

— Hvad nærmer sig
 Fra Vesten? — O! mit Hjerte kiender dig!
 Min Helt! min Ven! min Engel! min Beskytter!

(hun sumrer hen igjen)

O! Morgenrøde! lyse Glimt af Haab! —
 Flye, sorte, blodige Barbar! o flye;
 Flye mørke Brudgom for min Engels Glands! —
 Han er min Brudgom, han, den ædle, høie,
 Den skønne, blide Helt, som straalers hist!
 Min Morgenrøde straalers nu fra Vesten —
 O! Glimt af Salighed! — men af! — hvor er jeg?

(hun farer bestyrtset op)

Hvi svandt det? — Smil! o smil igjen, min Lyst! —
 O! søde Drøm! o kom igjen tilbage! —

(hun vil sumre hen, men farer urolig op igjen)

Nei! nei! den flyer! jeg seer ham ikke meer!
 Jeg saa ham rank og herlig som en Engel —
 O! mon han vilde frelse Rezia? —
 Hvor ædel, mild og venlig var hans Mine! —
 O! mon han vilde frelse Rezia.

Men vee mig, vee mig! — Intet mig kan redde!

Alt

Alt rasle Tænkerne, som vente mig! —

(Man hører udenfor Heitids Musik af Trom-
mer, Trompeter, Cymbler og Basuner.)

O Dag, uhyggelige Rezia!

Din Haand skal gives bort — og ak! dit Hierte
briste —

Den rædsfulde Time nærmer sig —

(Stod i Trompeterne)

Snart skal du i forhadte Arme

Fortvivle, falme, segne, døe! —

(Hun falder hen, men løfter sig op igjen
med et Smil)

Og dog! hvi kommer stedse Haab og Fryd

Tilbage til mit Hierte? Søde Tillid!

Hvad trøster mig? hvad føler jeg! hvor er jeg?

Min Siel forvildes af dunkle Tænker

I Frygt og Haab, mellem Qual og Lyst,

Min Barm sig hæver, mit Hierte banker,

Og Sukke quæle mit spændte Bryst —

Men

Men o! den Kildrer, den søde Smerte!
 Og Bølløst flønger sig om mit Hierte,
 Og Frygten smiler i Haabets Favn —
 O Siel! hvat raver du vildt i Tanker?
 O Hierte! sig mig, hvorfor du banker?
 Hvad kan du haabe? hvad er dit Savn? —
 Nu styrker Tillid igien mit Hierte,
 Du svandt i Bølløst, o søde Smerte!
 Min Angest slumrer i Haabets Favn.

(Marmen af Høitids Musikken tager til, og
 Døkket falder.)

Anden Act.

Første Scene.

(En stor og prægtig Sal paa Sultanens Slot i Bagdad.
Læffelet er dækket i en Halvcirkel. Adskillige Emis-
rer, Bezirer og andre Hoffolk komme Par og Par
ind paa Skuepladsen, midt imellem dem Sulta-
nen, Rezia og Langulaffer.)

Tyrkiske Sangere.

Med trefold Ild

Straal lys og mild,

O Sol! paa denne store Dag!

Hver dunkel Skye

Fra Himlen flye!

Fra Syd til Nord

Den hele Jord,

Hvor Huurmans Zepher-Vælde groer,

Gien smile Himlens Velbehag!

Chor

Chor af Sangere, Slaver og Hoffolk.
 Fra Syd til Nord
 Den hele Jord,
 Hvor Buurmans Zepther-Vælde groer,
 Gien smile Himlens Velbehag!

Sangere og Slaver,
 i det Sultanen gaaer forbi.

Vi styrte ned,
 O Sultan! for din Herlighed.
 O! smil til dine Slaver blidt!
 Vort Blod, vort Liv, vort Alt er dit!
 Selv Aandens Sang
 Ved Himles Harpers høie Klang
 Forkynde svagt
 Din Krones Pragt,
 Og umodstaaelig er din Magt.

Chor.

C h o r.

Celo Himles Harpers høie Klang
 Forkynde svagt
 Hans Krones Pragt,
 Og umodstaaelig er hans Magt.

Sangerne,

(i det Sangulaffet og Rezia gaar forbi)

Vi styrte ned

Paa Lilier i dine Fied,

O Rezia! hvor du fremgaar

Rundt om et Paradiis opstaaer —

Een af Sangerne.

Med meer, end Solens Middags Ild,

En anden.

Med meer, end Maanens Midnat-Glands

Den første.

Oplive hendes Dines Emil.

Den

Den anden.

Fortryller hendes Blik hver Sands.

Alle Sangerne.

O Rezia! hvor du fremgaaer,
Rundt om et Paradiis opstaaer!
Og stærk, og kiæk,
Til Christnes Skræk,
Du, Langulaffer, stor og viis,
Skal værne vores Paradiis!

Chor.

Urokket, kiæk,
Til Fienders Skræk,
Du, Langulaffer! stor og viis,
Skal værne vores Paradiis.

(De sætte sig)

C

San-

Sangerne.

Rundt om er Lyft,
 Og Glæden troner i hvert Bryst.
 Vor Jubels Ekko tabe sig
 I Christne Hundes fjerne Skrig!
 Paa denne Dag
 Kun Vesten høre Tordenslag!
 Men glad, hvor Buurmans Vælde groer,
 Den hele Jord
 Fra Syd til Nord
 Gien smile Himlens Velbehag!

Almindeligt Chor.

Hvor Buurmans Zepter-Vælde groer,
 Den hele Jord
 Fra Syd til Nord
 Gien smile Himlens Velbehag!

Anden Scene.

Fest-Musik.

(Øverst lige for Tilskuerne sees Sultan Buurman med Prindsessen Rezia paa sin høire og Prindsen af Libanon paa sin venstre Side. I Forgrunden staaer Musti. Rundt omkring staae Musikantere, sorte Gildinger, og andre Slaver. Den høitidelige Musik afbrydes af)

En Herold.

Libanons kronede Ceder i Dag

Foreenes med Østens kronede Palme.

En Sanger.

Held den kronede Libanons Ceder!

Held den Palme, som Østen beundrer!

Allah velsigne dem! Allah!

Musti.

Allah velsigne dem! Allah!

Allah! Allah! Allah!

Alle Sangere, Gildinger og Slaver.

Allah velsigne dem! Allah!

Allah! Allah! Allah!

Mufti.

O! Allahs eene, mægtige Prophet!

See, Mahomet! med Velbehag det Baand,

Som sammenbinder Mod og Yndighed!

Velsign den tapre Helt,

Som seired' over hin den grumme Løve!

Velsign den yndige Heltinde,

Som seired' over Løvens Overvinder!

Held og Ere, Magt og Seier

Worde dig, tilbedte Par!

Al den Lykke, Jorden eier,

Al den Belsyst, Himlen har!

Toner, Sahras Søner! toner,

Toner Ostens Millioner:

Længe leve dette Par!

Chor.

C h o r.

Toner, Sahras Sønner toner!

Toner Østens Millioner

Længe lede dette Par!

En Sanger.

Wiisdom, Mod, og Vælde pryder

Allahs og Prophetens Ven;

Høit vor Sultans Ære lyder

Indtil Jordens Ender hen.

Toner, Østens Myriader:

Rezias tilbedte Fader

Stige seent til Himmelen!

C h o r.

Toner, Østens Myriader:

Rezias tilbedte Fader

Stige seent til Himmelen!

En anden Sanger.

Solen ei saa skion fremiler,
 Som vor skønne Rezia;
 Du, som blid om Tronen smiler
 Gildig ile du herfra!
 Straal os længe Lys og Varme,
 Salig i din Brudgoms Arme,
 Velslysmilde Rezia!

C h o r.

Straal os længe Lys og Varme,
 Salig i din Brudgoms Arme,
 Velslysmilde Rezia!

En anden.

Længe Sarahs Sønnen sukked'
 Under hint Uhyres Harm;
 Helten kom, og Løven bukked'
 For hans seiersvandte Arm.

Langulaffer længe leve!

Seent til Paradiis han sveve

Fra sin Bruds fortiente Varm!

C h o r.

Langulaffer længe leve!

Seent til Paradiis han sveve

Fra sin Bruds fortiente Varm!

Mufti, og de tre Sangere.

Held og Ere, Magt og Seier

Verde dig, tilbedte Par!

Al den Lykke, Jorden eier!

Al den Vellyst, Himlen har!

Toner, Ostens Millioner!

Høit gienlyde Vestens Zoner:

Længe leve dette Par!

C h o r.

Toner, Ostens Millioner!

Høit gienlyde — — —

Tredie Scene.

(Holger, i prægtig tyrkisk Dragt, med et Sværd ved Siden og Hornet om Skuldrene, kommer pludselig ind; Kerasmin følger ham. Sangen afbrødes midt i Choret; de Spillende sni-
ge sig efterhaanden bort, og Musiken ophører. Alle blive opmærksomme, undtagen Rezia, som bestandig i det forrige Optrin har sidet ganske stille fordybt i Tanker. Pangulaffer bliver især tiendelig bestræffet. Holger buks-
ter sig tre Gange for Sultanen, medens de andre reise sig med en forvirret Mumlen.)

Holger.

Dig, Sultan Buurman! sender Vestens Keiser
Ved mig sin Hilsen. Som hans Sendebud,
Jeg fordrer taus Opmærksomhed. Mit Navn
Er Holger, Danmark er mit Fødeland —
Til Danmarks Krone fødtes jeg — og Orlog
Var altid Danmarks Sønners Skole. Tit
Mit Ridderlige Sværd mod Christnes Fiender
For Keiser Karls og Kirkenes Vre lynte —
Du fiender mia! —

Sul-

Sultanen.

Jeg kiender dig —

Rezia.

(Naaer Dinene op)

O! Allah!

Adskillige Emirer og andre Tyrker:

Vi kiende dig! vi kiende — Holger Danske!

(hviisende og skælvende)

Holger Danske! — Holger Danske! —

Holger Danske! —

Rezia.

O! Himmel! det er ham!

Holger.

O Fryd! o! det er hende! —

Sultanen.

Hvad Verinde hidbringer dig?

Holger.

En Lok,

O Sultan! af dit Skæg forlanger Karl —

(Han nærmer sig til Rezia, omfavner og kysser hende)

Og dette, — at! forlanger Holgers Hierte —

E 1

(Han

(Han vender sig til Sultanen)

Din Svigersøn, o Sultan! er en Nidding,
Og ikke Støvet af din Datters Fødder værd!

(Han vender sig til Pangulaffer)

Kiend, Nidding! her i mig den, som dig frelste
I Flugten for den Løve, jeg betvang!
Kiend mig, du lønned' med at byde Gift,
Da heed af Kampen, jeg dit Væger modtog
I Buxten, hvor du seig dig skjulte! Flye!
Den Eddergift, som flyder i dit Blod,
Skal ei besmitte Holgers Sværd!

(Han jager Pangulaffer ud, iler hen til
Rezia, og bortslanger sit Sværd.)

Sultanen.

(springer op, stamper og brøler.)

Op! Op!

Ha! Slaver! griber denne Hund! O! Spot!

Ha! griber ham! —

Holger.

(henrykt i Rezia's Arme, medens Sablerne blinke rundt
omkring ham.)

Min Drøm! mit Syn! min Engel! —

Rezia.

Rezja.

(paa samme Tid)

Min Brudgom! —

Emirer og Slaver,

(Stormende omkring dem med udtrakke Sabler.)

Ha! Forrovne! —

Kerasmin.

(løber til og støder i Horner)

Sultanen.

Støder! bræber! —

(Emirerne og Slaverne begynde at hoppe uordent-
lig imellem hinanden med blinkende Sabler.
Holger og Rezja staae henrykte i hinan-
dens Arme. Kerasmin ved deres Side.)

Holger.

(giver hende sin Ring.)

Min Brud! —

Rezja.

(giver ham sin.)

Min Brudgom! —

Fier

Fjerde Scene.

(Det hele Harem og Haremsvogterne strømmer ind ved
 Alarmen, og blander sig i Dandsen i det de raabe :)

Mahomet !

Kerasmin.

Ha ! lystig !

(Han giver sig til at spille paa en Was, som
 han finder, og synger medens de dandse.)

Spring om ! spring om ! tralla la la !

Hop ! hop ! hop ! hop !

Hei ! lystig ! alle , heisa sa !

Sving om din Krop ,

Du gamle Sultan Buusbaba !

Du , tykke Muf !

Ekrig , til du bliver hæs : sa sa !

Uf ! uf ! uf ! uf !

Spring til du trimler om ! ha ha !

Puf ! puf ! puf ! puf !

Hei !

Hei! lystig alle! meer endnu!

Herom! herom!

Herop igien! hvad? trimler du?

Trommelom! trommelom!

Trommelom! trommelom! trommelom!

trommelom!

Femte Scene.

(Bagten kommer ind med Spnd og Sæbler, men henrives af det almindelige Dands: Naserie. Pangulaffer lister sig ind bag efter dem, men nødes og til at dandse. Kerasmin udrykker sin Fornoielse ved at aabe de Dands sendes Gebærder efter.)

Sultanen.

(som med Mufti er tumlet om paa en Sofa.)

O! Mahomet! jeg dør —

Mufti.

Uf! uf! —

Keras:

Kerasmin.

Hei! lystig!

Hei! lystig alle! fleer endnu!

Kom! kom! kom! kom!

Herop igien! hvad trimler du?

Trommelom! trommelom!

Trommelom! trommelom! trommelom!

trommelom!

Trommelom! trommelom!

Siette Scene.

(Urtegaardsmand, Gartnerdreng, Kofke, Joder, Dervischer og andre i forskellige Dragter klædte Personer komme til, og hviroles ligeledes ind i Dandsen. Adskillige Dandsere ere allerede omfaldne. De svingle, mattes og tumle omfald efterhaanden alle.)

Holger.

(til Rezia.)

Jeg har dig, Elskte! —

Sul:

Sultanen.

Ha!

Rezja.

(til Holger.)

Jeg har min Holger!

Sultanen.

(snusende.)

Ha! Slaver! knuuser —

Musti.

Uf! uf! uf!

(De ere alle omtumlede. Holger overlader Rezja til Kerasmins Beskyttelse, giver ham Hornet, og nedkaster sig paa det eene Kneel for Sultanen. Han klipper en Lok af hans Skiag; men Langulaffer, som hidtil ikke er bleven bemærket af ham, lister sig krybende bag til ham med sin Dolk for at stikke ham. De andre røre sig. Kerasmin seer det og støder af alle Kræfter i Høenet.)

Rezja.

(i det han blæser.)

— Forræder! —

En

Syvende Scene.

(Storm, Torden, Lynild og skrækkelige Brag forkynde
 Vaudernes Komme. Oberon med sit Følge
 lader sig pludseligen see. Han svinger sin Vilis-
 stav mod de henfaldne Tyrker, medens Holger
 er paa hans eene og Rezia paa hans anden
 Side, med Keras min bag ved dem.)

Forsvinder! Forsvinder,
 For Oberons Harm!

Eylferne.

Forsvinder! Forsvinder!

(De Omfaldne flye jittrende bort.)

Oberon.

(til Holger og Rezia i det han omfavner dem.)

Men elskede Par! vær du tryk ved min Arm!

Holger.

Min Skytsgud! —

Rezia.

O! min Holgers Engel!

Keras:

Kerasmin.

Frels os!

Holger.

Bevar mig Hende!

Rezia.

O beskyrm mig Ham!

Sylferne.

Lastens feige Sønner

Flye fra dette Sted.

Nanders Konge lønner

Dyd og Tapperhed

Oberon.

Eder vente nye Fæder! —

Holger.

Kierlighed skal trodse hver!

Rezia.

Oberon os jo bevarer!

D

Re

Kerasmin.

Seieren alt vunden er!

Holger.

Rezia! i dine Arme —

Rezia.

Holger! ved dit elskte Bryst —

Holger.

Enfer Fryd i Modgangs Larme.

Rezia.

Smiler Skiebne's Harm i Lyst.

Oberon.

Held ustandset skal ledsage

Seier stedste krone Dyd.

Kerasmin.

Jeg skal følge dem, og smage

Dobbelt Fryd i deres Fryd.

Hol

Holger og Rezia.

Hvor vor Skiebne hen os fører

Følger jeg min Elskte glad —

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører —

Begge.

Aldrig skal vi skilles ad!

Oberon.

Men hvad Eder end skal ramme,

Skionne, skyldfrie, elskte To!

Bliver Dyds og Elskovs Flamme

Evig, evig, evig troe!

Oberon. Folger og Rezia. Kerasmin.

Men hvad Eder end	Men hvad os endog	Men hvad dem endog
skal ramme,	skal ramme,	skal ramme,
Skionte, skyldfri,	Skulle stedse dog	Skulle disse elste
elste To!	vi To	To,
Bliver Dnds og El:	Blive Dnds og El:	Blive Dnds og El:
Kovs Flamme	Kovs Flamme	Kovs Flamme
Evig, evig, evig	Evig, evig, evig	Evig, evig, evig
troe.	troe.	troe.

C h o r af Sylfer.

(medens Oberon fører dem bort.)

Aandens Konge skionner

Dyd og Tapperhed;

Oberon belønner

Trofast Kierlighed.

(Dækket falder.)

Fres

Tredie Act.

Første Scene.

(Titania alene, henkastet paa en Klippe i en
 gnselig Fjeldegn. Det er mørk Nat omkring
 hende. Hun er klædt i Sorgens egen Dragt,
 og Haaret slager hende vildt om Skuldrene.
 Det lyner. Man hører Havet bruse mellem
 hule Bindsted, og langtorte rullende Torden.)

Tordner brage, Havet bruser,

Torden hæver, Stormen suser,

Nat er alt indhyllet i —

Af! men Fryd i Skyen brager,

Venlig vrede Bølge bruser,

Hvirvelstormen listig suser,

Mod den Qual, som Hjertet nager,

Mod de Suk, som Bryttet hæver,

Mod min Længsels Kaserie —
 Mindre bange Jorden bæver,
 End min smertefyldte Barm!
 Oberon! dit Savn, min Smerte
 Snart vil knuse dette Hierte!
 O! før sidste Gang det bæver,
 Kom tilbage i min Arm!

Dog, spæde Glimt af Haab! Titania
 Skal om og kielen nære dig! o! Fryd!
 Med denne Rosenknop mit spæde Glimt
 Maaskee skal aabnes snart til modent Haab!
 Ja! den fortrivste haaber! hør det Himmel!
 Titania vil haabe! —

(Hun vil reise sig, men falder pludselig tilbage.)

Men o Skræk!

O! Skræk! — o Holger! flye! — Flye, Rezia —
 See! Bølløst vinker til sin falske Himmel,
 See! Døden truer med sin falske Rædsel
 De nylig fæstte! — Skræk! hvad tør jeg haabe? —

Om:

Omsonst maaskee min Omhue frelste begge,
 Da i hinandens Favn de vented' Døden
 Imellem Havets Bølger — Strid, o! strid,
 Min Holger! strid og vind! — og, Rezia!
 Vær stærk! —

O! Salighed! ifald de vandt,
 O! jeg vil haabe dig! — Flye! Nat og Torden!
 I Storme tier! Hav! hold op at bruuse!

(Hun reiser sig og staaer i glimrende sneehvid
 Dragt med grønt Belte, grønne Elseiser og
 en grøn Krone paa Hovedet.)

Det blive Dag omkring mig!

(Skuepladsen bliver pludselig lys, og alle
 er stille.)

Hører! hører!

Marylli! Tinni! Tity! —

Anden Scene.

(De tre Enligner, klædte i hvid let Gratedragt med sorte Belter og Baand, fremstyre paa hendes Bink, og nedkaste sig for hende.)

Alle Tre.

Wilde Dronning!

Titania.

Hvor var du?

Den første.

Jeg usynlig stod paa Bredden
Af Tunis Kyst, da Favn i Favn en Bølge,
Halvdode dem og Kerasmin slog op
Paa Sandet. Rezia blev revet bort
Af Solgers Arm — Han reiste sig, og freg,
Og faldt igien tilbage.

Titania.

Hvor var du?

Den

Den anden.

I Sultanindens Have. Jeg ham saae
Forvirret, uden Hornet, uden Vaaben,
Forflædt, som Gartner, Morgenrøden møde
Med Blomster i en Blomsterkurv.

Titania.

O Skrak! —

Og hvor var du?

Den tredje.

Hos Rezia; hun sad
I Bobuls prægtigste Gemak! og græd —
Den yndige! hvor var hun himmelsk skøn!
Jeg græd med hende —

Titania.

Himmel! styrk dem begge!
I Dag er Prøvens Dag! mit Hjerre zitterer!

D 5

Zit

Zittrer sagte, gyldne Strænge!

Bæver som mit Bryst!

Bæver længe —

Festlig eder giennemtrænge

Angst og Qual og Haab og Lyst!

Staaer ei Helten fæf i Faren,

Trykkes han deri,

Seer ei Snaren,

Overbinder han ei Faren,

Er mit Haab, er alt forbie —

Lar den Skønne sig forblinde;

Blier i Prøven svag

Min Heltinde,

Haabets sidste Glimt da svinde

Fra min Siel paa denne Dag —

O! men staae de fast i Faren,
 Trylles ei deri,
 Undflyes Snaren,
 Overvinde begge Faren,
 Er min Frygt, min Qual forbi!

Da skal Oberon forsone
 Sin Titania!
 Begges Throne
 Da med varigt Held skal frone
 Holger og hans Rezia!

C h o r.

(af de tre og andre usete Enskeder, i det de forsvinde)

Da skal Oberon forsone
 Sin Titania!
 Begges Throner
 Da med evigt Held skal frone
 Holger og hans Rezia!

Tre.

Tredie Scene.

(En prægtig Pavillon i Sultanindens Have i Tunis. Det er i Dagbrækningen. Sultaninde Almanfariis ligger tiødesløst henz fastet paa en Sofa. Hendes opvartende Slavinder staae, opmærksomme paa hendes Vink, omkring hende.)

Almanfariis.

O! Længsel! hviken Marter! o hvor langsomt,
Hvor dræbende, hvor tungt er hvert Menut! —
Hvor bliver han? — Slavinder! iler! flyver
Og bringer mig —

(De styrte alle mod Udgangen af Pavillonen.)

Dog, nei dog! — Stille! Stille! —
Slavinder! muntre mig!

To Slavinder.

Vor Dronning!

Almanfariis.

Hier!

Hvor tung er Luften! — fisler mig! — min Cithar!

(De bringe hende Citharen.)

Hvor

Hvor saae du ham? hvor er han? — Tys — min
Eithar!

Min Eithar hid! — jeg har den! af! hvor Lusten
Er qvælende! — jeg døer! —

Men skulde Hassan
Gi bringe Blomster hid? den unge Slave?

Hvor bier han? — Seer om han kommer!

(Slavinderne ile ud i Haven.)

Himmel!

Hvor venter jeg! hvor længes jeg! hvor frygter . . .

Fjerde Scene.

(Holger, klædt som Gartner, kommer forbildet
ind imellem Slavinderne med en Blomsterkurv,
seer sig forvirret om, uden at blive Alman-
saris vaer.)

Hvor er hun? hvor? min Rezia?

(Han bemærker Sultaninden)

O! Himmel!

Alman-

Almansaris.

(til Slavinderne.)

Forfvinder!

Femte Scene.

(Slavinderne ere borte. Holger staar bestrø-
set, fatter sig, og nedsætter knælende Kurven
for Sultanindens Fødder.)

Almansaris.

Hvi saa frygtsom, Skønne Hassan?

Ræk mig en Rose! — Rejs dig! nærm dig!

(Hun tager Rosen af hans Haand, og sætter den
paa sit Bryst.)

Sæt dig

Her ved min Side!

(Hun tager hans Haand, og trækker ham til
sig paa Sofaen.)

Hassan! — Hvi saa frygtsom?

Glem Slaven! — Her er Glædens Tempel!

Hassan! —

Og jeg vil glemme Dronningen! — Min Cithar

Din Sorg skal dyffe hen —

Dæver

Bæver, gyldne Strænge! bæver!
 Skielver! zitterer! triller! bæver,
 Som Zelides Sang!

Ensom, længselsfuld, og bange
 Sang Zelide;

Dunkle Gange,

Mellem Rattergalers Sange

Gientog hendes Harpes Klang:

"Elfskovs vellystfulde Smerte,

"Elfskovs smertefulde Lyst

"Raser i mit kielne Hierte —

Bæver, kielne Strænge! bæver!

Bæver! bæver!

"Elfskovs Vellyst, Elfskovs Smerte,

"Frygt og Haab og Qual og Lyst

"Smertes, tryller, tynger, hæver

"Mit beklemte Bryst.

"Deel

"Deel min Lyst! o! deel min Smerte!

"Skynd dig i min Arm!

"Zelis! Zelis!

"Skynd dig til mit ømme Hjerte

"O! det banker! o! det hæver!

"Deel den Smerte

"Deel den Bellsyst, som det hæver!

"Deel den, Elskte! ved min Varm!

"Zelis kom, den haarde, grumme

"Gif Zelide kold forbi —

"Lundens Sangere blev stumme —

"Lous blev hendes Melodie"

Tier! tielne Strænge! tier!

Tier! svage Harmonier!

Tie, min Cithar! tie!

Harpen gleed af hendes Hænder:

"Zelis! Zelis! o jeg brænder!

"O! mit hele Hjerte brænder!"

Tie, min Cithar! tie!

Haffan! Haffan! o jeg brænder!

O! jeg døer i dine Hænder!

(Hun synker hen i Holgers Arme.)

Holger (reiser sig).

Trods hildende Snarer,

Trods Bølløst forførende Mine,

Trods tusinde Farer

Min Sang kun skal tone Palmine!

Mit frydløse Hierte

Den Yndiges himmelske Mine

Lyksalighed lærte;

Og evig jeg elsker Palmine!

Fra Pol og til Pol

Den undrende Sol

Seer intet saa skönt, som Palmine.

Hvad Skæk er tilbage?

O! Død kan min Jammer kun ende!

Min Bølløst er Plage,

Og Livet er Død uden hende.

E

Trods

Trods hildende Snarer,
 Trods Vellysts forførende Mine,
 Trods tusinde Farer,
 Trods ventende Marter og Pine,
 I Medgang og Nød,
 I Liv og i Død
 Jeg eene skal elske Palmine!

Almansaris.

(hvis Fortvielse, mens han sang, er steget meer og meer,
 farer forvildet op.)

Fordømte! — Vagt! bortfør ham! langsomt svinde
 Hans sorte Liv i Baalets Flamme! —

(Vagten springer frem og fører ham bort.)

Siette Scene.

Almansaris.

(allene.)

Marter!

Ha! meer end Helveds Marter! — Hevn og Elskov
 For:

Fortærer mig! — Nu døer han! o! mit Hjerte
 Vil briste! o! det bløder! o! jeg rev ham
 Fra dette Hjerte! Haffan! Haffan! Haffan!
 Usalige! — nu brænder han! — Tilbage!
 Tilbage, Slaver! Grumme! Baalets Flamme
 Du slukke reent mit sidste Haab — o! Pine!

Meer end Baalets Flamme brænde

I min piinte Barm.

Flye mig, Billed! flye mig, Tanke!

Hjerte brist! hold op at banke!

Skul min Elskov! skul min Harm!

O! jeg seer dem Baalet tænde!

Meer end Baalets Flamme brænde

I min piinte Barm.

Red ham! red ham! kom tilbage!

O han kommer ei tilbage!

Kommer aldrig meer igien! —

O! jeg seer dem Baalet tænde!

O! jeg hører Flammen brage!

O! hvor flyer, hvor flyer jeg hen?

(Hun styrter fortvivlet ud af Skuepladsen.)

Syvende Scene.

(Sultan Bobul paa sin Trone, omgivet af
Emirer og Slaver.)

Bobul.

Forkynder det i hele Tunis høit:

”Saa straffer Bobul den, som Harems Droning

”Forvovent nærmer sig!”

(I det Slaverne ile bort, indstyrter Rezia
med flagrende Loffer, i prægtig Morgendragt,
og styrter sig ned for Sultanens Fodder.)

O! Sultan! frels ham!

O! frels ham! milde Sultan! frels min Folger!

Han dør! han dør! han dør uskyldig —

Bobul.

Bobul.

Fat dig!

Staae op! hvad bad Palmine vel, som Bobul
 Ei vilde give? Tryllerinde! —

Rezia.

Hassan —

Min Hassan — kun min Hassans Liv!

Bobul.

(Bestyrret.)

Din Hassan?

Den unge Slave, som har nylig vovet,
 At overraske Sultaninden? Hassan?
 Du raser! han maa døe! —

Rezia.

Han er uskyldig!

Bobul.

Hvad gaaer hans Liv dig an? forklar dig! —

Rezia.

Sultan!

Hans Liv er mit! jeg er hans Brud —

E 3

Bobul.

Bobul.

Forvorne!

Det vover du, at sige mig? — Han døde!
Tredobbelt døde han nu! Din Graad er spildt!

Rezia.

(Kaster sig atter ned for ham.)

O! tilgiv ham! o! tilgiv!

Kun mod mig din Vrede brænde!

Lad mit Liv, mit Blod den ende —

O! men spar min Hassans Liv!

Bobul.

Velan! det er i dine Hænder! — Engel!

Vær min! og deel mit Rige! deel mit Vælde!

(I det han springer ned af Tronen.)

Vær min — i dette Dieblis! —

Rezia.

Rezia.

(som river sig løs af hans Arme.)

Tyran!

Affskyelige Barbar! o! heller Død
Og Helvedsqual med ham, end Liv med dig —
O Døden os forener! —

Bobul.

Vel da! døe!

Paa Baalet! griber, Slaver! — vilde Flammer
Fortære denne Rasende!

(De gribe hende og føre hende bort.)

Rezia.

(I det hun henfegner i deres Arme.)

Min Folger! —

Bobul.

(som styrter ud.)

Ha! de skal see hinanden brænde! —

Ottende Scene.

(Mørkt og stummelt Fængsel.)

Holger.

(i Panker.)

Rezia! Rezia!

Lyden af dit Navn forsøder

Smerten af mit Savn!

Lindret Holgers Hierte bløder

Rezia! Rezia!

Bed dit elskte Navn!

Af! Oberon! hvor er din Hielp? Forladt

Af dig! forladt af alt! og flidt fra hende

O! hvad er hendes Skiebne! — vee mig! vee mig!

Jeg ulykksalige! —

(I det han udsøder dette, styrter Almansaris, fulgt af to Slavinder med Lys, ind i Fængselet.)

Nien

Niende Scene.

Almansaris.

Endnu lykkelig,

Ifald du vil! Tilbedte, grumme Haffan!

Almansaris dig skænker Friehed, Livet,

Sin Haand og Bobuls Trone. Vær lykkelig!

Og giv mig lykkelig! Mig alting lyder —

Og, naar du vil, er din Forsølgers Hoved

For dine Fødder! Endnu, sidste Gang,

Endnu, min Haffan — glem Palmine!

Følger.

Hun er mig meer end Friehed, meer end Livet,

Meer end din Haand med alle Jordens Kroner!

Almansaris.

Gaa dæ da! dæ da!

Følger.

Vel!

Almansaris.

For en Slavinde,

Som spotter dig i Bobuls Arm! —

Holger.

Ha! Slange!

Din Gift er spildt! jeg vakler ei! —

Almansaris.

(i det hun styrter ned for hans Fødder.)

Jeg elsker,

Jeg brænder, jeg tilbeder dig —

Holger.

Forgieves!

Jeg dør for Dyden og Palmine!

Almansaris.

Til Baalet, Slaver, uden Ophold! —

(Han gribes af den fremspringende Vagt og føres bort.)

Tiende Scene.

Almansaris.

(allene)

Døe da!

Saa døe da! døe! — Forsvind i tifold Marter!

Og, naar du krymper dig i vilde Smerter,

Og

Og raser mellem Luerne, og vrider
 Dig som en Orm, og langsom piint udstøder
 Dit sidste Suk — o Belyst! søde Belyst!
 Du kjoeler mig! du lindrer mig! du kilbrer
 Med meer end Elskovs Fryd! — O jeg er rolig!
 Jeg er lyksalig, jeg! Triumf! Triumf!
 Nu zitterer han! nu snoe sig Vaalets Flamme
 Om den Forpiintes Ledemod! Triumf!
 Nu brænder han! nu gisper han! nu brister
 Det sorte Hjerte! — Ha! jeg leer deraf!
 Jeg døer i Latter! — glem ei Dyden, ædle!
 Glem ei Palmine! —

(Hun kaster sig hen paa hans Føle; men farer
 op igien)

Nei! o nei! o flye mig!
 O flye mig, brændende Gestalt! bort! bort!
 hvor er jeg?

Ufalige! hvad har jeg gjort? — o vee mig
 Jeg elsker ham endnu — o Gassen! Gassen! —

(Hun styrter ud af Sangselet.)

Ellev.

Ellevte Scene.

(En stor Plads i Tunis. Holger og Rezia
staae sænked med Haaret omkring dem. Bage
af Sorte med Fakler. Folket stimler til fra
alle Kanter.)

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O Dval!

Rezia.

O! Fryd!

Holger.

Du dser —

Rezia.

Jeg dser —

Holger.

Du dser for mig!

Rezia.

Rezja.

Jeg døer med dig!

Holger.

O bitter Dval! du døer for mig!

Rezja.

O søde Fryd! jeg døer med dig!

Holger.

Min Rezja!

Rezja.

Min Holger!

E h o r af Bagten!

Rykker an! rykker an!

Rezja.

O! Dval!

Holger.

O Fryd!

Rezja.

Du døer —

Hol.

Holger.

Jeg døer —

Rezia.

Du døer for mig!

Holger.

Jeg døer med dig!

Holger.

Du døer for mig!

O Helvede!

Rezia.

Jeg døer for dig!

O Himmerig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O! Skrækken spinder ved dit Smil!

Og Smerten smelter hen i Lyst!

Rezia.

Dit ædle Blik, dit Dies Ild

Opflammer Lidsid i mit Bryst!

Holger

Holger.

Vi sees igien! —

Rezia.

I Himmelen.

Holger.

O! snart formørkes dette Smil!

Rezia.

Snart slukkes dine Dines Ild!

Holger.

Vi sees igien

Rezia.

I Himmelen;

Holger.

Vi sees

Rezia.

Igien

Begge.

Begge.

Vi sees igien

I Himmelen.

C h o r af Bagten.

Rykter an! rykker an!

Holger.

Jeg er glad!

Rezia.

Mig Skræk ei rører!

Begge.

O med dig hvor daer jeg glad!

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører!

Begge.

Begge.

Døden os ei skiller ad.

Holger.

Vi sees igien

Rezia.

I Himmelen

Chor af Bagten.

Tænder an! tænder an!

Stikker Baalet i Brand!

(De sorte Slaver nærme sig med brændende Fak-
ler og stikke Baalet an. Det blusser op; men
slukkes pludselig i et skrækkeligt Tordenkrald.
Baalet forsvinder. Holger og Rezia staae
frie, løsladte af deres Bænker, ved hinandens
Side. Holger har Hornet om sine Skuldre.
De Sorte vige tilbage i det de raabe:)

Skræk!

I

Hol:

Følger.

Oberon!

Rezia.

Al! Oberon!

Alle Slaverne og Vagten.

o Skrak!

Folste Scene.

Sultan Bobul.

(som styrter ind fra den ene Side paa Skuepladsen.)

Pardon!

Sultaninde Almansaris.

(som styrter ind fra den anden Side.)

Pardon!

Følger.

Foragtelige! føler

Min hele Hvern —

(han støder i Hornet.)

Keras!

Kerasmin.

(som pludselig stormer ind til Holger.)

O Herre! beste Herre!

Oberon.

(bag paa Skuepladsen nærmende sig til Holger.)

Triumf!

Titania.

(ligeledes, nærmende sig Rezia.)

Triumf!

Holger.

(omfavnende Rezia.)

Min Rezia!

Rezia.

(i hans Arme.)

Min Holger!

(Alle de andre begynde at danse. Bobul springer om med Almanzaris, som forgiaves strider imod. Bagten, de forte Slaver, Brimmelen af Pobel, Mandspersoner og Fruentimmer, alting, undtagen de fire Elskede og Kerasmin, danser.)

Oberon.

(til Holger, omfavnende Titania.)

Dig skylder jeg hende!

Titania.

(til Desia, i Oberons Arme.)

Dig skylder jeg ham!

Holger.

(til Oberon, omfavnende Desia.)

Du skienkte mig hende!

Desia.

(til Titania.)

Du skienkte mig ham!

Kerasmin.

O Fryd! o Fryd!

Hop! hop! hop! hop!

Farvel vor Rød!

Farvel o Dod!

De frelste bleve!

De leve, leve!

O! Fryd o! Fryd!

Hop! hop! hop! hop.

(De Dandsende udmattes efterhaanden. Oberon
svinger sin Liljestav imod dem, og raaber:)

Forsvinder! forsvinder!

For Oberons Harm!

Titania.

Forsvinder! forsvinder!

Chor af Alfes og Sylfes,

(som komme dandsende ind.)

Forsvinder! forsvinder!

For (Oberons)
(Titantias) Harm!

(Barbarerne forsvinde af Skuepladsen.)

Ober

Oberon.

(medens Enlsfiderne krandse Holger og Hestia.)

Myd, elste Par! den Løn, som Dyden vinder,
Uroffret, varig, evig, uden Hinder,

I Elskovs rene Himmel Arm i Arm!

Titania.

Fra denne Dag skal ingen Skye den dække,
Med evig nye Emil dens Sol skal vække
Forynget Fryd i Eders skyldfrie Barm!

C h o r.

af Alfes, Sylfes, og alle de øvrige paa
Skuepladsen.

Alfes Konge	}	skionner
Sylfes Dronning		

Keen Ukyldighed

Sylfes Dronning	}	lonner
Alfes Konge		

Dydig Kierlighed!

E n d e.

